

A close-up photograph of a person's eye, looking slightly down and to the right. The eye is framed by a decorative pattern of vertical lines with small white arrows pointing up and down, creating a textured, almost woven appearance. The overall color palette is warm, with shades of beige, cream, and light brown.

ik ben er

*een ongelooflijk
mooi liefdesverhaal*

CLÉLIE AVIT

ROMAN

Clélie Avit

Ik ben er

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Je suis là*

Oorspronkelijke uitgever: Editions Jean-Claude Lattès

Vertaling: Carolien Steenberghe

Omslagontwerp: Andrew Smith, www.asmithcompany.co.uk

Omslagbeeld: Dougal Waters/Getty Images

Auteursfoto: Thierry Rateau

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2015 Editions Jean-Claude Lattès

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 454 3 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze
uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I.

ELSA

Ik heb het koud. Ik heb honger. Ik ben bang.

Tenminste, dat denk ik.

Ik lig al twintig weken in coma en verbeeld me dat ik het koud heb, dat ik honger heb en dat ik bang ben. Dat is belachelijk, want als er iemand zou moeten weten wat ik ervaar, ben ik het zelf, maar nu... Ik kan me alleen dingen inbeelden.

Ik weet dat ik in coma lig, omdat ik ze erover heb horen praten. Vagelijk. Het moet zo'n zes weken geleden zijn dat ik voor het eerst 'hoorde'. Als ik goed heb geteld.

Ik tel me suf. De bezoeken van de arts tel ik niet meer. Die komt nog nauwelijks. Dan tel ik liever hoe vaak de verpleegkundigen hun ronde doen, maar dat is nogal onregelmatig. Het is het makkelijkst om te tellen hoe vaak de schoonmaakster er is. Die komt elke nacht tegen één uur in mijn kamer. Dat weet ik, omdat ik de jingle hoor uit de radio die

aan haar karretje hangt. En die heb ik nu al tweeënveertig keer gehoord.

Al zes weken ben ik wakker.

Al zes weken heeft niemand dat in de gaten.

Maar ze leggen me allicht niet vierentwintig uur per dag onder een scanner. Als de bliepende sensor naast me zo stom is niet aan te geven dat mijn brein mijn gehoor weer aan de gang heeft gekregen, kijken ze wel uit om mijn hoofd in een tunnel van achthonderdduizend euro te schuiven.

Iedereen denkt dat ik ben opgegeven. Zelfs mijn ouders laten de hoop nu varen. Mijn moeder komt minder vaak. Blijkbaar heeft mijn vader het na tien dagen af laten weten. Alleen mijn zusje komt nog geregeld, elke woensdag, soms in het gezelschap van haar vriendje van de week.

Net een puber, mijn zus. Ze is vijftwintig en wisselt bijna wekelijks van knul. Ik zou graag met mijn vuist haar hoofd willen raken, maar aangezien ik dat niet kan, luister ik naar wat ze tegen me zegt.

Als er iets is wat artsen goed kunnen, is het wel ‘Praat tegen haar’ zeggen. Telkens als ik dat een van hen hoor zeggen (zeker, dat wordt zeldzamer, want die artsen lopen steeds minder vaak rond), zou ik hem zijn groene jas wel door de strot willen persen. Of die groen is weet ik trouwens niet, maar ik stel me hem groen voor.

Ik stel me een hoop dingen voor.

Wat moet ik anders? Alsmar mijn zus aanhoren met haar liefdesperikelen begint me te vervelen. Niet dat ze er doekjes om windt, mijn zus, maar ze valt nogal in herhalingen. Steeds weer hetzelfde begin, hetzelfde midden en hetzelfde slot. Het enige wat verandert is het ponem van de knul. Die is steevast student. Rijdt steevast motor. En heeft steevast iets on-

betrouwbaars, maar daar heeft zij geen erg in. Ik heb het haar nooit gezegd. Mocht ik ooit uit mijn coma komen, dan moet ik dat echt doen. Misschien heeft ze er iets aan.

Toch is er wel iets positiefs aan mijn zus. Namelijk als ze de wereld om me heen beschrijft. Dat duurt altijd maar vijf minuten. De eerste vijf minuten dat ze binnen is. Dan vertelt ze over de kleur van de muren, het weer buiten, de rok van de verpleegkundige onder haar schort en het gemopper van de brancardier die ze onderweg hierheen tegenkwam. Ze zit op de kunstacademie, mijn zus. Dus als ze dat allemaal beschrijft, lijkt het wel of ik een gedicht in beelden lees. Vijf minuten duurt het maar. Daarna volgt er een uur lang Bouquetreeks.

Vandaag is het kennelijk een grijze dag en dat maakt de melkwitte muren van mijn kamer nog afschuwelijker dan anders. De verpleegkundige draagt een beige rok, dat vrolijk de boel nog eens op. En het laatste vriendje van de week heet Adrien. Toen Adrien in beeld kwam heb ik me losgekoppeld. Ik keerde pas weer terug toen de deur dichtging.

Ik ben weer alleen.

Ik ben al twintig weken alleen, en daarvan ben ik me er maar zes bewust geweest. En toch lijken die wel een eeuwigheid. Misschien zou het sneller gaan als ik meer sliep. Nou ja, als ik mijn geest kon uitschakelen. Maar ik slaap niet graag.

Ik weet niet of ik enige invloed op mijn lichaam heb. Het is eerder zo dat ik 'aan' of 'uit' sta, als een elektrisch apparaat. Mijn geest doet wat-ie wil. Ik ben een huurder van mijn eigen lichaam. En ik slaap niet graag.

Ik slaap niet graag, want als ik slaap, ben ik niet eens huurder meer, maar een toeschouwer. Ik zie al die beelden

maar aan me voorbijgaan en ben totaal niet bij machte ze te verdrijven door wakker te worden, te zweten of me te verzetten. Ik kan er alleen maar naar kijken en wachten tot het voorbij is.

Iedere nacht hetzelfde liedje. Iedere nacht dezelfde droom. Iedere nacht beleef ik opnieuw wat me hier, in dit ziekenhuis heeft doen belanden. En het ergste is nog dat ik alles aan mezelf te danken heb. Alleen aan mezelf. Ik met mijn rottige ‘gletsjergekte’, zoals mijn vader zei. Om die reden heeft hij zijn bezoeken aan mij trouwens ook gestaakt. Hij vindt waarschijnlijk dat ik hier zelf om heb gevraagd. Hij heeft nooit begrepen waarom ik zo van de bergen hield. Hoe vaak heeft hij niet gezegd dat die nog eens mijn dood zouden worden? Hij is er vast van overtuigd dat hij met mijn ongeluk het gelijk aan zijn kant heeft gekregen. Toch heb ik zelf niet het idee dat ik verloren of gewonnen heb. Ik heb geen enkel idee. Ik wil alleen maar uit dit coma komen.

Ik wil het echt koud hebben, echt honger hebben en echt bang zijn.

Onvoorstelbaar wat je over je lichaam te weten komt als je in coma ligt. Je doorziet werkelijk dat angst een chemische reactie is. Want ik zou doodsbang moeten zijn als ik elke nacht opnieuw die nachtmerrie beleef, maar niks hoor, ik kijk toe. Ik kijk toe hoe ik om drie uur ’s morgens opsta in de slaapzaal van de berghut en mijn klimpartners wakker maak. Ik kijk toe hoe ik nog wat suffig ontbijt, zoals altijd twijfel of ik wel een kop thee zal nemen, want een volle blaas op de gletsjer vermijd ik liever. Ik kijk toe hoe ik me methodisch laag voor laag aankleed, van mijn voeten tot mijn hoofd. Ik kijk toe hoe ik mijn windjack dichtrits, mijn handschoenen

aantrek, mijn hoofdlamp bevestig en mijn stijgijsers omdoe. Ik zie mezelf lachen met mijn vrienden, ook zij nog maar half wakker maar al opgetogen en vol adrenaline. Ik zie mezelf mijn klimgordel afstellen, me Steve het touw toewerpen, mijn achtknoop maken.

Die ellendige achtknoop.

Die knoop die ik al ontelbare keren heb gemaakt.

Die ochtend liet ik achterwege hem door Steve te laten controleren, omdat hij een mop aan het vertellen was.

Toch leek hij goed strak te zitten.

Maar ik kan mezelf niet waarschuwen. Dus zie ik mezelf het resterende touw over mijn hand oprollen, met mijn andere hand mijn pickel vastpakken en aan mijn tocht beginnen.

Ik zie mezelf hijgen, glimlachen, trillen, lopen, lopen, lopen en nog eens lopen. Ik zie mezelf met afgemeten pas voortgaan. Ik zie me tegen Steve zeggen dat hij moet oppassen op de sneeuwbrug, die over de gletsjerspleet loopt. Ik zie me mijn kiezen op elkaar klemmen als ik zelf op die hachelijke plek beland en zuchten van opluchting als ik aan de andere kant sta. Ik zie mezelf grapjes maken over hoe gemakkelijk het ging.

Dan zie ik hoe de grond onder mijn voeten verdwijnt.

Het vervolg ken ik uit mijn hoofd. De sneeuwbrug was een immense plaat. Ik bevond me er nog als enige bovenop. De sneeuw schuift onder me weg en ik glijd erin mee. Ik voel de impact van het strakgetrokken touw waarmee Steve en ik aan elkaar vastzitten, als tweelingen rond een navelstreng. Ik voel eerst hoe opluchting zich meester van me maakt, daarna de angst wanneer het touw een paar centimeter uitrekt. Ik hoor de stem van Steve, die zich met stijgijsers en pickels aan

het ijs vastklampt. Ik neem vaag bevelen waar, maar de sneeuw blijft boven op me vallen, op mijn lichaam drukken. Geleidelijk wordt de grip rond mijn middel slapper, de knoop raakt los en ik glijd weg.

Erg diep val ik niet. Tweehonderd meter misschien. De sneeuw bedelft me van alle kanten. Mijn rechterbeen doet vreselijke pijn en mijn polsen lijken in een vreemde hoek te staan.

Ik heb het idee dat ik een paar tellen in slaap val en dan weer wakker word, alerter dan ooit. Mijn hart slaat als een bezetene. Ik ben in paniek. Ik probeer mezelf te kalmeren, maar dat is moeilijk. Ik kan geen enkel lichaamsdeel bewegen. De druk is te groot.

Ik adem nauwelijks, hoewel ik een paar vierkante centimeter ruimte voor me heb. Ik open mijn mond een beetje en vind met moeite de kracht om te hoesten. Mijn speeksel valt op mijn rechterwang. Ik lig waarschijnlijk op mijn zij. Ik sluit mijn ogen en probeer me voor te stellen dat ik in bed lig. Dat is onmogelijk.

Ik hoor voetstappen boven me. Ik hoor de stem van Steve. Ik heb zin om te schreeuwen. Om hem te zeggen dat ik hier lig, recht onder zijn voeten. Ik hoor ook andere stemmen. Zeker de klimmers die we een stukje terug zijn gepasseerd. Ik zou op mijn fluitje willen blazen, maar daarvoor moet ik mijn hoofd bewegen en dat gaat niet. Dus ik wacht, bevroren, versteend. Geleidelijk aan worden de geluiden dof-fer. Ik weet niet of dat komt doordat ze zich verwijderen of omdat ik inslaap, maar alles wordt zwart.

Daarna is het enige wat ik me kan herinneren de stem van de arts die tegen mijn moeder zegt dat er nog papieren moeten worden ingevuld, omdat ze me net van kamer hebben

gewisseld, ‘want u begrijpt wel, mevrouw, na veertien weken kan het medische team niet zo veel meer doen’.

Toen besepte ik dat ik alleen maar kon horen. Mijn geest maakte zich klaar om te huilen, maar natuurlijk kwam er niets. Ik voelde niet eens verdriet. Dat voel ik nog steeds niet. Ik ben een lege cocon. Of nee, ik huis in een lege cocon.

Een vlinderpop als huurster in een cocon, dat klinkt misschien mooier. Ik wil eruit, laten zien dat ik toch zeker ook eigenaar ben.

2.

THIBAULT

‘Laat me met rust, man!’
‘Jij gaat nergens heen zolang je niet bij hem binnen bent geweest.’

‘Laat me nou! Ik heb het wel vijftien keer geprobeerd, en het verandert helemaal niks. Ik walg van die hork. Gewoon schofterig, om van over je nek te gaan. Het lijkt wel een slechte tekenfilm. Ik voel geen enkele behoefte.’

‘Hij is verdomme je broer!’

‘Hij wás mijn broer, voordat hij die twee meisjes schepte. Het lot neemt hem in elk geval te grazen. Ik had liever gezien dat hij ook dood was geweest, maar misschien is dit wel zijn verdiende straf.’

‘Jezus, Thibault, hoor wat je zegt. Dat kun je niet menen.’

Ik blijf stilstaan. Al een maand zeg ik tegen iedereen hetzelfde en mijn neef gelooft nog dat ik het alleen maar zeg omdat ik bang ben. Ik ben niet meer bang. Dat was ik in het

begin, toen het ziekenhuis belde, toen mijn moeder in elkaar zakte op de keukenvloer, toen we in de oude 206 van mijn neef zaten en de maximumsnelheid overschreden. Ik was het totdat ik een politieagent bij de kamerdeur van mijn broer zag staan. Vanaf dat moment was ik alleen nog maar kwaad.

‘Wel waar, ik meen wat ik zeg.’

Die laatste zin spreek ik izig koud uit. Blijkbaar heeft mijn neef dit niet verwacht. Ook hij blijft nu op de gang staan. Ik weet dat mijn moeder al binnen is in kamer 55.

Een paar verpleegkundigen lopen ons onverstoorbaar voorbij. Ik werp een blik op mijn neef. Die lijkt een en al schaamte.

‘Doe niet zo moeilijk en laat me met rust. Verzin zelf maar wat je tegen mijn moeder zegt. Ik zie jullie wel bij de uitgang.’

Ik draai me om, duw de klink van de deur rechts van me die naar het trapgat leidt omlaag en laat de deur achter me dicht vallen. Er is geen hond die in een ziekenhuis de trap neemt, dus ik sluit mijn ogen, leun met mijn rug tegen de muur en laat me traag op de grond zakken. De koude gepolijste vloer voel ik door mijn spijkerbroek heen, maar dat deert me niet. Ik heb al ijskoude voeten van de autorit zonder verwarming en mijn handen zullen wel blauw zien. Ik durf me hun kleur niet in te denken als ik deze winter mijn handschoenen blijf vergeten wanneer ik de deur uit ga. Het is nog herfst, officieel tenminste, maar de winter hangt al in de lucht. Ik voel het gal naar mijn keel stijgen, zoals iedere keer dat ik een voet in dit ziekenhuis zet. Ik zou mijn broer willen uitkotsen, zijn ongeluk willen uitkotsen en de roes willen uitkotsen die hij uitsliep op de ochtend nadat hij die twee meisjes had aangerezen. Maar mijn keel trekt samen

zonder dat er iets naar buiten komt. Super. Ik kots lucht uit.

De ziekenhuisgeur dringt mijn neusgaten binnen. Vreemd is dat. Meestal ruikt het in het trappenhuis minder sterk. Ik open mijn ogen om te zien of een dokter soms iets heeft laten vallen en ik vloek.

Ik zit helemaal fout, ik ben in een kamer. Waarschijnlijk heb ik een of ander bordje op de deur aangezien voor het symbool voor de nooduitgang. Ik kan maar beter weg zijn voordat de patiënt in het bed wakker wordt.

Vanwaar ik me bevind zie ik alleen onderbenen. Dat wil zeggen, ik zie het roze laken dat ze bedekt. Inderdaad hangt er een chemische ziekenhuislucht, maar nog iets anders trekt mijn aandacht. Ik ruik nog een geur, een die niets te maken heeft met medicijnen of ontsmettingslucht. Ik doe mijn ogen dicht en concentreer me.

Jasmijn. Het ruikt naar jasmijn. Zo'n alledaagse lucht is dat niet. Maar ik weet het zeker, het is precies de geur van de thee die mijn moeder elke ochtend drinkt.

Gek, de persoon is niet wakker geworden door het geluid van de deur. Misschien slaapt ze nog. Ik kan niet zien of het een man of vrouw is, maar als ik alleen op de geur afga, denk ik dat het een vrouw is. Geen vent die ik ken zou op het idee komen een parfum te gebruiken met de geur van jasmijn.

Behoedzaam doe ik een paar passen vooruit, en verschuil me dan als een jochie achter het muurtje van de wasruimte. De jasmijngeur wordt sterker, ik steek mijn hoofd om de hoek.

Een vrouw. Geen verrassing tenslotte, maar ik moest het nu eenmaal bevestigd zien. Ze slaapt. Mooi. Dan kan ik wegkomen zonder opschudding te veroorzaken.

Terwijl ik terugloop naar de deur, zie ik mezelf ineens in het spiegeltje aan de muur. Ik heb een verwilderde blik en mijn haar piekt alle kanten op. Mijn moeder zegt altijd dat ik er netter uit zou zien als ik de moeite nam het te fatsoeneren. Dan zeg ik altijd dat ik daar geen tijd voor heb. Waarop zij terugzegt dat ik meer succes zou hebben bij de vrouwen als mijn bruine ragebol een beetje in model zit. Op die momenten zie ik ervan af haar aan haar verstand te brengen dat ik wel iets beters te doen heb dan meisjes versieren, maar meestal laat ze het daar sowieso bij.

Sinds het uit is met Cindy, nu een jaar, stort ik me op mijn werk. Zes jaar samenwonen, dat beïnvloedt iemands persoonlijkheid wel. De klap toen ze vertrok was enorm, en sindsdien ben ik herstellende. Dus mijn haar is wel het laatste waar ik me druk om maak.

Slecht geschoren ben ik ook. Twee dagen *ongeschoren*, beter gezegd. Staat niet eens gek, maar mijn moeder zou weer zeggen dat het beter kon. Als je me zo hoort, zou je denken dat ik bij mijn moeder woon. Maar nee, ik woon op mezelf, in een kleine tweekamerflat op de derde verdieping zonder lift. Aardig plekje en vooral betaalbaar. Maar mijn moeder maakt zich al een maand zo'n zorgen dat ik regelmatig bij haar in de woonkamer kampeer. Nadat mijn vader haar had verlaten verhuisde ze zelf ook, en een logeerkamer is er sindsdien niet meer. De slaapbank heb ik in ieder geval zelf gekocht. Ik had al zo'n vermoeden dat ik die op een dag nodig zou hebben. Dat was twee maanden voor Cindy vertrok.

Ik wrijf krachtig over mijn wangen, moet toch mijn vingers een beetje warm zien te krijgen. Ik pak het boord van mijn overhemd onder mijn trui en trek het omhoog in een

poging het nog iets te laten lijken. Ongelooflijk dat ik er op mijn werk de hele dag zo heb bijgelopen zonder dat iemand iets tegen me heeft gezegd. Ze begrepen vast dat het woensdag en dus bezoekdag was. Ze hebben waarschijnlijk mijn blik gezien en vervolgens hun mond gehouden. Uit goed fatsoen. Uit onverschilligheid. Of omdat ze maar op één ding wachten, namelijk dat ik word ontslagen om vervolgens mijn baan weer terug te krijgen.

Natuurlijk heb ik wel opmerkingen gekregen nadat ik Cindy op de werkvloer had beledigd door te schreeuwen dat ze met de baas naar bed ging. Maar zij veranderde daarna van filiaal en ik ben een van hun beste krachten, dus ze willen me niet kwijt.

In de spiegel kijken mijn grijze ogen me aan. Ze tonen flets bij mijn donkere haar. Ik strijk met een hand over mijn hoofd alsof ik mijn moeder een plezier wil doen, maar geef het een seconde later op. Waarom zou ik. Ik zoek niemand.

Gekletter leidt mijn aandacht naar het raam. Verdomme. Het is begonnen te regenen. En ik heb geen zin om buiten te verkleumen terwijl ik op mijn moeder en mijn neef wacht. Ik kijk om me heen. In deze kamer is het best lekker warm. De persoon slaapt nog steeds, en aan het ongebruikte meubilair te zien lijkt ze niet vaak bezoek te krijgen. Ik vraag me een ogenblik af of dit verstandig is.

Als de persoon wakker wordt, kan ik altijd iets bazelen als dat ik net binnen ben en me in de deur heb vergist. Als er bezoek voor haar komt, kan ik opwerpen dat ik een vroegere vriend ben en me uit de voeten maken. Ik moet misschien alleen haar voornaam even weten voor het geval.

Het dossier aan het voeteneind vermeldt: ‘Elsa Bilier, negenentwintig jaar, schedelletsel, ernstige letsels aan polsen en rech-

terknie. Meervoudige kneuzingen, herstelde kuitbeenfractuur.’ De lijst gaat nog even door en dan lees ik een van de meest afgrijselijke woorden die ooit op deze planeet zijn uitgesproken.

‘Coma.’

Risico haar wakker te maken liep ik dus niet.

Ik laat het dossier zakken en kijk naar de vrouw. Negentwintig jaar. In deze omstandigheden, aan die wirwar van infusen en slangen, lijkt ze eerder een moeder van veertig verstrikt in een spinnenweb. Maar als ik dichterbij ga staan, geef ik haar haar negentwintig lenes weer. Een mooi, fijn gezicht, kastanjebruin haar, hier en daar wat sproetjes, een moedervlekje bij haar rechteroor. Alleen haar magere armen die boven de lakens uitkomen en haar ingevallen wangen zouden me op andere ideeën kunnen brengen.

Ik kijk opnieuw in het dossier en mijn adem stukt.

Datum van het ongeval: 10 juli.

Ze is al vijf maanden in deze toestand. Ik zou het boekje moeten terughangen, maar mijn nieuwsgierigheid wint het.

‘Oorzaak van het ongeval: lawine tijdens bergsport.’

Ik heb nooit begrepen wat mensen te zoeken hadden op gletsjers, die ijzige dingen vol gaten en spleten waar elke voetstap je dood kan betekenen. Ze zal nu wel sterven van spijt. Nou ja, bij wijze van spreken dan. Dat is het principe van coma. Je bent ergens anders en niemand weet waar.

Plotseling overvalt me de gruwelijke wens de plek van mijn broer in te ruilen tegen die van dit meisje. Zij is hier helemaal in haar eentje in beland. Ze heeft niemand iets misdaan, althans dat vermoed ik. Mijn broer had te veel gedronken en is toch achter het stuur gaan zitten. Hij heeft

twee meisjes van veertien gedood. Hij zou in coma moeten liggen. Niet zij.

Ik kijk een laatste keer in het dossier voordat ik het terughang.

‘Elsa. Negenentwintig jaar (geboren op 27 november).’

Jezus, het is vandaag haar verjaardag.

Ik weet niet waarom ik dit doe, maar ik pak het potlood met gummetje dat aan het dossier vastzit en gum de negenentwintig uit. Dat levert een lelijke streep op, maar dat doet er niet toe.

‘Dame, je bent nu dertig,’ mompel ik terwijl ik het nieuwe getal noteer en het dossier daarna weer ophang.

Ik kijk opnieuw naar haar. Er is iets wat me stoort, en na een tijdje begrijp ik wat. Zo vast te zitten aan al die gevallen maakt haar lelijker. Als ik alles zou loskoppelen, zou ze op jasmijnbloesem lijken, met die geur die nog steeds in de kamer hangt. Er woedt op dit moment een felle discussie over dat thema: een comapatiënt ‘afkoppelen’ of juist niet. Tot nu toe had ik geen mening. Nu zou ik alles willen afkoppelen, gewoon om haar weer zichzelf te laten zijn.

‘Je bent mooi, je hebt recht op een kus op je verjaardag.’

Ik sta versteld van mijn eigen woorden, maar begin de paar slangetjes die in de weg zitten bij haar wang al opzij te schuiven. Van zo dichtbij is de jasmijngeur onmiskenbaar. Ik druk mijn lippen op haar warme wang en het is net of ik een elektrische schok krijg.

Al een jaar heb ik geen vrouw gekust, de dagelijkse kus op de wang bij mijn collega’s daargelaten. Er is niks sensueels of seksueels aan wat ik net deed, maar Jezus, ik heb wel een vrouw op haar wang gekust. Ik glimlach bij het idee en zet een stap opzij.

‘Je hebt geluk, het regent buiten. Ik ga je een beetje gezelschap houden, jasmijnbloesem.’

Ik trek de stoel dichterbij en ga zitten. Ik slaap binnen nog geen twee minuten.